

KONGEN HILSER OG LYKØNSKER DET NYVALGTE NORSKE KONGEPAR

Fot. af Peter Eifelt

under den stærkeste Bevægelse, som han havde ondt ved at holde tilbage, saa den endog et Øjeblik truede med helt at overvælde ham, udtalte Hans Majestæt i sin Tak til Deputationen det Haab, at det Skridt, der nu foretoges, maatte blive til Lykke for hele Norden. Og henvendt til den unge Konge og Dronning, der traadte frem ved hans Side, tilføjede han:

»Men til Eder, mine kære Børnebørn, vender jeg mig med Ønsket om, at Gud vil forunde Eder Kraft og Styrke til at tjene Eders Land og Folk med Troskab og Retsind, da vil I vinde Eders Folks Kærlighed og selv føle Eder som Norske forrest i Arbejdet for Eders Lands Lykke og Fremtid.

Du, min kære Sønnesøn, har her tjent Dit Fædreland og Din Konge med Troskab, og derfor er jeg vis paa, at Du vil gaa ind til Dit nye og ansvarsfulde Hverv med god Vilje til at fylde Din Plads. Din Fader og Moder, Din hele Slægt, det danske Folk og jeg, Din gamle Konge og Bedstefader, alle føle vi varmt for Dig i denne højtidelige Stund.

Gaa med Gud, mine kære Børnebørn, ud fra det Land og den Slægt, der har fostret Eder, og op til det Land og det Folk, som nu har kaldet Eder, og tag Eders gamle Konges Velsignelse for Eder, Eders Slægt og Eders Gerning med Eder nu og bestandig.

Hermed Gud befalet!»

Dermed var Dagens Hovedhøjtidelighed forbi, men endnu stod dog meget tilbage, først og fremmest de Visiter, som Deputationen skulde aflagge hos sin nye Konge og hos hans Slægtninge. Og ved Besøget hos Kong Haakon lød da igen Ord, der skabte Højtidsstemning, og som ikke mindst i Norge har vundet Genklang ved deres Ligefermhed og Djærvhed, naturligvis heller ikke mindst ved det af Kongen antagne Valgsprog, hvormed de sluttede. De lød:

Hr. Stortingspræsident!

Mine Herrer!

Den første Hilsen fra Repræsentanterne for det norske Folk, som ved sin enstemmige Stor-

tingsbeslutning af 18de November har valgt mig til Konge, har rørt mig dybt.

Folket har herved vist mig en Tillid, som jeg forstaar at paaskønne, og som jeg haaber maa vokse sig stadig stærkere, efterhaanden som det lærer min Hustru og mig at kende.

Som det vil være Dem, mine Herrer, bekendt, var det paa mit Forlangende, at den nys afsluttede Folkeafstemning fandt Sted. Jeg vilde have Sikkerhed for, at det var et Folk og ikke et Parti, der ønskede mig til Konge, da min Opgave fremfor alt bør være at samle og ikke at splitte.

Mit Liv vil jeg hellige Norges Vel, og de er min Hustrus og mit inderlige Ønske, at det Folk, der har valgt os, ved enigt Samarbejde med os vil stræbe frem mod dette store Maal: og med fuld Fortrøstning kan jeg da som mit Valgsprog tage: »Alt for Norge».

Naar en Gang denne mindeværdige Begivenheds Historie skal skrives, vil det være disse to Kongetaler, Bedstefaderens og Sønnesønnens, der vil huskes.